

Yazmayı bilmek için okumayı bilmeli,
okumayı bilmek için yaşamayı bilmeli.

İmtiyaz Sahibi:
Niğde Fatih Anadolu Lisesi
Mustafa MUSALLİ

Genel Yayın Yönetmeni:
Okul Müdür Yardımcısı
Ahmet Ali GÖK

Yayın Kurulu Başkanı:
Okul Müdür Yardımcısı
Sibel ŞİRİN

Yayın Kurulu:
Makbule ÖCAL
Ahmet Ali GÖK

Grafik Tasarım:
Atila ÇAM

Adres:
Efendibey Mah. Göztepe Sokak No: 8 Merkez / NİĞDE

İletişim:
0388 232 3244
e-posta : 972978@meb.k12.tr
<https://nigdefatihanadolu.meb.k12.tr>

Yayımlanan yazıların sorumluluğu yazara aittir. Gönderilen yazılar, yayımlansın yayımlanmasın iade edilmez. Gönderilen yazılarda gerekli editoryal değişiklikler yapılabilir. Bu dergide kullanılan yazı ve görseller izin almak ve kaynak göstermek şartıyla kullanılabilir, alıntı yapılabilir.

İÇİNDEKİLER

Sunuş	04
Meslek Tanıtımı	07
Bunları Biliyor Muydunuz ?	09
Sizden gelenler (Öğretmen ve Öğrencilerimizden)	10
Fatih Anadolu Lisesi Geziyor	33
Sportif Faaliyetler	35
Sanatsal Faaliyetler	37

Değerli Öğrencilerimiz, Kıymetli Velilerimiz ve Saygıdeğer Okurlarımız,

Okulumuzun kültür ve sanat yolculuğunda önemli bir durak olan Fatih Anadolu Lisesi Yazarlık Kulübü "Genç Daktilo" Edebiyat Dergisi'nin bu sayısını sizlerle buluşturmanın heyecanını yaşıyoruz. Öğrencilerimizin kaleminden dökülen her satır, sadece birer yazı değil; onların duygu dünyalarının, hayal güçlerinin ve içsel zenginliklerinin birer yansımasıdır.

Edebiyat, bizlere düşünmenin, hissetmenin ve anlatmanın en güzel yollarından birini sunar. Bu dergi, gençlerimizin kalplerinden süzülen metinlerin hayat bulduğu bir sahne; onların seslerini duyurdukları bir mecra olma özelliği taşımaktadır. Her satırda emek, her kelimede umut vardır.

Bu süreçte emeği geçen tüm öğrencilerimize ve kulüp öğretmenimiz Makbule Öcal'a teşekkür ediyor; yazıyla kurulan bu anlamlı köprünün daha nice yıllar boyunca öğrencilerimizin yaratıcılığına ışık tutmasını diliyorum.

Kalemleri daim, yolları açık olsun.

Saygılarımla,

Mustafa MUSALLI
Okul Müdürü

EDİTÖRDEN

Kelimeler... Kalem ve kağıtla birleşince kağıda gölgesi düşen sembollerin birleşimi miydi? Yoksa satır aralarını dolduracak kadar içi dolu olan şeyler mi? Kelimeler kimimizin acısını, sancısını kimimizin heyecanını, mutluluğunu içinde barındıran sihirli varlıklar... Sihirli olmasaydı herkeste etkisi aynı olmaz mıydı kelimelerin?

Bu yolculuğa çıkarken KELİME dedik. Dolduralım altını, üstünü, sağını, solunu... Dolduralım ki boşluk kalmasın körpe ve sığ şeylere... Anlayalım, anlatalım meramımızı sessizce... Bazen geçmişten aldığımız ilhamla, bazen bir çocuğun sevincinde gördüğümüz ışığın mülhemiyile. Bazen bir annenin sıcak yüreğinde, bazen içsel sızıların dışavurumuyla... Ama inadına anlatalım kelimelerin sihrini satır aralarına.

Sonra OKUMAK dedik. Okumak sadece harflerin birleşiminden mi ibaretti? Yoksa o birleşimin üzerinden tırmandığımız ANLAMA yolculuğumuzun goldaşı mıydı? Azık da lazımdı. Hepsini koyduk heybemize

ANLAMA yolculuğunda. Yazmanın kanatlarında özgürce uçmanın tadına vardık biz. Kimimiz yazma yeteneğini keşfetti, kimimizin hayallerinin kıymetiyle yüreği depreşti.

Değişen ve gelişen dünyada gençliğin heyecanını diri tutmaları ve özünü unutmamaları için Yahya Kemal Beyatlı'nın : "Kökü mazide olan âtiyim." sözünün rehberliğinde yola çıktık ve Mehmet Akif Ersoy'un: "Âtiyi karanlık görerek azmi bırakmak.

Alçak bir ölüm varsa eminim budur ancak." beytinden güç alarak bu yolculuğu tamamladık. Gençler ve onların kaleminde, dilinde, gönlünden dökülenlerle sizi baş başa bırakıyoruz. Okumanın kanatlarında kelamın kıymetini bilenlerle yolculuğunuz devam etsin.

Makbule ÖCAL
TDE Öğrt.

YAZARLIK KULÜBÜ

Fatih Anadolu Lisesi öğrencileri olarak “Yazarlık Kulübü” çatısı altında yazma çalışmalarını yaparak içimizdeki “Genç Daktilo”yu çıkarmaya niyet ettik. Yazarlık, yaratıcı yazma, hayallerini harekete geçirme ve bunları kaleme dökme zor olmasa gerek diyebildik birkaç “Ayrık Otum”la... Ne de olsa ayrık otları toprağın öz çocuklarıydı... Fârâbî’nin erdemli şehirde “ayrık otları”na nasıl bir gözle baktığını hatırlayalım: Fârâbî, mecazi anlamda kurar “ayrık otları” hakkındaki görüşünü. Nevâbit adını verdiği bu kişiler, erdemli şehir bir gül bahçesi kadar huzur dolu olduğundan ancak birer diken mesabesinde kalırlar. Onlar erdemli şehrin “erdemsizleri”dir Fârâbî’de. Öte yandan İbn Bâcce, tam tersine çevirir ilişkinin yönünü. O, erdemli olmayan şehirlerdeki erdemli bireyleri kastederek ayrık otları ile. Onlar dikenlerle kaplı bir şehirdeki güllerdir. Onlar, bozulmuş veya değişmiş şehirlerin fâsık veya kusurlu şehirlerin içinde sürgünde yaşayan münzevîlerdir.

Bu niyetle çıktığımız yolculuğumuz her hafta yaptığımız yaratıcı yazarlık atölyesinde ve derslerde yazma çalışmalarınıyla devam etti. Bir kuş olduk uçtuk, bir çiçek olduk koktuk, bir böcek olduk ‘Gregor

Samsa’ misali savrulduk başka diyarlara, bazen çocuk işçi olduk mısır sattık lunaparkta, bazen öğrenci olduk annesinin limonlu kekini özleyen gurbette, bazen Martı Jonathan Livingston gibi varlığın anlamını sorgulayan bir varlığa dönüşüverdik öylece, bazen bir kütüphanenin tozlu raflarında kedi besledik merhametle... Hayal edelim gerisi gelir elbet dedik. Biraz kelimelerle aşk yaşadık bazen de yazmanın inceliklerine dokunduk usulca. Naçizane dokunmaktı niyetimiz yüreklere, göstermekti gençliğin çok güzel şeyler yapabileceğini sessiz adımlarıyla.

Hülasa bu süreçte Okul Müdürümüz Mustafa MUSALLÎ’ye, dergimizin tasarımında desteğini esirgemeyen ve özenle hazırlayan Müdür Yardımcımız Ahmet Ali GÖK’e, Görsel Sanatlar Öğretmenimiz Atila ÇAM’a ve sabırla uzun bir süre yazma ve okuma çalışmalarına katılan, beni asla kırmayan kıymetli kulüp öğrencilerime teşekkür ediyorum. Bir milleti harekete geçiren güç idealidir. İdealleri için yaşayan gençlere selam olsun. Keyifli okumalar

Makbule ÖCAL
Yazarlık Kulübü Danışmanı

MESLEK TANITIMI

İNGİLİZCE ÖĞRETMENLİĞİ MESLEĞİ ÜZERİNE SOHBET

AYŞEGÜL ÇOBAN: Öncelikle sizi tanıyabilir miyiz, Nebile Hanım?

NEBİLE ZEHRA KIR ABACI: İsmim Nebile Zehra Kır Abacı. Çukurova Üniversitesi İngilizce Öğretmenliği mezunuyum. 2007 yılında başladığım görevde 18. yılım. Şu an Fatih Anadolu Lisesinde İngilizce öğretmenliği yapıyorum.

AYŞEGÜL ÇOBAN: İngilizce öğretmenliği için AYT-TYT sınavlarından kaç net yapmamız gerekiyor? Bunun için hangi derslere çalışmamız gerek, Nebile Hocam?

NEBİLE ZEHRA KIR ABACI: 12. sınıflarımıza dil bölümü var. Dil bölümünü bir öğrencinin kazanması için TYT ve YDT sınavına girmesi gerekiyor. AYT sınavına öğrenci, kendi isteğiyle giriyor; başka bir bölüme gitmek isterse. TYT’de öğrencilerin matematik dâhil 120 soru çözmeleri gerekiyor.

Öğrenciler hangi bölüme giderse gitsin, matematik çözmek zorunda. Dilci bir öğrencinin TYT’de en az 50 net yapması gerekiyor. Türkçede bulunan 40 sorudan en az 30 net yapması gerekiyor. Türkçe ve matematik bizim için çok önemli.

AYŞEGÜL ÇOBAN: Nebile Hocam, dil bölümündekilerin girmiş olduğu YDT sınavında ne kadar net yapmaları gerekiyor?

NEBİLE ZEHRA KIR ABACI: 80 soruluk olan YDT sınavından en az 60 net yapmaları gerekiyor.

AYŞEGÜL ÇOBAN: Nebile Hocam, dil bölümü okuyanlar hangi meslekleri yapabilir?

NEBİLE ZEHRA KIR ABACI: Dil bölümü okuyan öğrenciler; İngilizce öğretmenliği, mütercim-tercümanlık, turist rehberliği ve hosteslik gibi mesleklere yönelebilirler.

AYŞEGÜL ÇOBAN: Nebile Hocam, İngilizce öğretmenliği yapabilmek için hangi bölümlere gidilebilir?

NEBİLE ZEHRA KIR ABACI: Mütercim-tercümanlık, İngilizce öğretmenliği, İngiliz Dili ve Edebiyatı gibi bölümlerden formasyon alındığında İngilizce öğretmeni olunabilir.

AYŞEGÜL ÇOBAN: Gidilebilecek nitelikli üniversiteler nerelerdir, Nebile Hocam?

NEBİLE ZEHRA KIR ABACI: ODTÜ, Gazi Üniversitesi, Hacettepe Üniversitesi, Boğaziçi Üniversitesi; gidilebilecek nitelikli üniversitelerden bazılarıdır.

AYŞEGÜL ÇOBAN: Nebile Hocam, peki

hep iyi taraflarından bahsettik. Hiç mi zorluğu yok bu mesleğin?

NEBİLE ZEHRA KIR ABACI:

Öncelikle, öğrenciler çok önyargılı olabiliyor. “Dili öğrenip ne yapacağım?” diyorlar. Dil emek ister. Aktif bir şekilde kullanılmalıdır. Anlatımda kullanılan yöntemler geliştirilmelidir. Öğretmenin, öğrenciye dili sevdirmesi gerekir. Dil nankördür; kullanılmadıkça unutulur.

AYŞEGÜL ÇOBAN: Hiç dili unuttuğunuz zamanlar oluyor mu?

NEBİLE ZEHRA KIR ABACI: Dile mesai dışında da zaman ayırmak gerekiyor. Dili unutmamak için dile maruz kalmak gerekiyor. Değişen müfredata ve farklı kelimelere hâkim olmak gerekiyor. Kısacası oturup çalışmak şart.

AYŞEGÜL ÇOBAN: Peki Nebile Hocam, gençlere bir tavsiyeniz var mı?

NEBİLE ZEHRA KIR ABACI: Öncelikle bu hayatta hedeflerimiz için bazı şeylerden fedakârlık etmemiz gerekiyor. Bu hayattaki hedefleriniz için gayret edin, çaba gösterin. Çünkü bu hayatta çalışmadan hiçbir şey elde edilmiyor.

AYŞEGÜL ÇOBAN
10-A

Bunu biliyor muydunuz?

01

“Güzele bakmak sevaptır.” değil, “Güzel bakmak sevaptır.” biçimindedir.

02

“Su uyur, düşman uyumaz.” değil, “Sü uyur düşman uyumaz.” biçimindedir. (sü: asker)

03

“Saatler olsun.” değil, “Sıhhatler olsun.” biçimindedir. (sıhhat: sağlık)

04

“Su küçüğün, söz büyüğün.” değil, “Sus küçüğün söz büyüğün.” biçimindedir.

SİZDEN GELENLER

GEÇENİN FERYADI

Kaderimle boğuştuğum, ıssız geceler
Saatın hiç kıpırdamadığı,
Gözlerimi kapayamadığım,
Aklımda bin türlü sorunun döndüğü,
Günün aymadığı geceler.
Vicdanın tir tir titreyen,
Geçmiş ve geleceğin girdap olduğu,
Kasvetiyle kararan geceler.
Ayın bile şekilden şekle girdiği,
Bazılarının hep aynı kaldığı,
Kendime verilen sözlerin esaretinde uyanmayı beklediğimiz
Zifiri güvensizlikte uzayan geceler.
Uslu durmayan anılar,
Musallat olan hatalar dilden düşmeyen keşkeler.
Acımadan uşuruma sürükleyen kader.
Hepsiyle savaştayım.
Zaferim, mağlubiyetin ta kendisi...

Melike Nur BOYLU
11/B

BAŞARININ BEDELİ: AZİM VE İNANÇ

Başarı, insanlık tarihinde aranan bir olgudur ve ona ulaşmak zordur. Ancak her başarının ortak bir noktası vardır: Bedel ödemek.

Okuduğum “Başarı Bedel İster” kitabı, bu gerçeği güzel bir şekilde açıklıyor. Düşünün, hayatımız her zaman güzel gidiyor mu? Hayır. Peki, güzel gitmediğinde sabrediyor muyuz? Hayır, çünkü biz genellikle vazgeçen ve pes eden insanlar olduk. İşte bu çok yanlış. İnsan, yeteneklerini düşünmeli ve kendini tanımalıdır.

Çalışmalarında pes etmemeli, zorluklar karşısında yılmamalıdır.

Peki başarı kim içindir? Her insan başarının sadece kendisi için olduğunu düşünür. Oysa bu yanlış bir düşüncedir. Başarı, hem kişinin kendisi hem de diğer insanlar için olmalıdır. Başarıya giden yollar hiçbir zaman güllük gülistanlık olmamıştır. Bu yolda pes edenler ve sabretmeyenler yenilmiştir. Başarıya ulaşmak için yoğun çalışmalar, uykusuz geceler ve ona feda edilmiş zamanlar gerekir.

Çalışmamıza rağmen hayal kırıklıkları yaşayabiliriz. Ancak bu zorluklara rağmen pes etmeyenler başarıya ulaşacaktır. İnsan başarıya sadece kendisi için bir yolculuktur.

Kitabı okurken çok önemli bir şey dikkatimi çekti: Başarıya ulaşmak için sadece çalışmak yeterli değildir. Aynı zamanda dürüst olmak, ahlaki değerlere sahip çıkmak, başkalarının hakkına girmemek ve insanlara faydalı olmayı istemek de başarıya giden yollardandır.

Kitapta, başarıya giden yolda hırs- larımıza yenik düşüp başkalarını ezmenin yanlış olduğu anlatılıyor. Ancak bazı insanlar bunu gerçek başarı sanıyor. Oysa gerçek başarı, hem kendimize hem de başkalarına faydalı olmak ve bunu adil, dürüst bir şekilde elde edebilmektir.

Allah'ın insana verdiği akıl ve irade çok büyük bir nimettir. İnsan, doğruyu ve yanlış ayırt edebilir, hedeflerini belirleyebilir ve bir plan yapabilir. Ancak unutulmamalıdır ki sadece akıl ve irade yeterli değildir. Allah, çaba gösteren kullarına yardım eder, yol gösterir ve onları başarıya ulaştırır. Bu yüzden insan, başarıya ulaşmak için hem çalışmalı hem de Allah'a dua etmelidir.

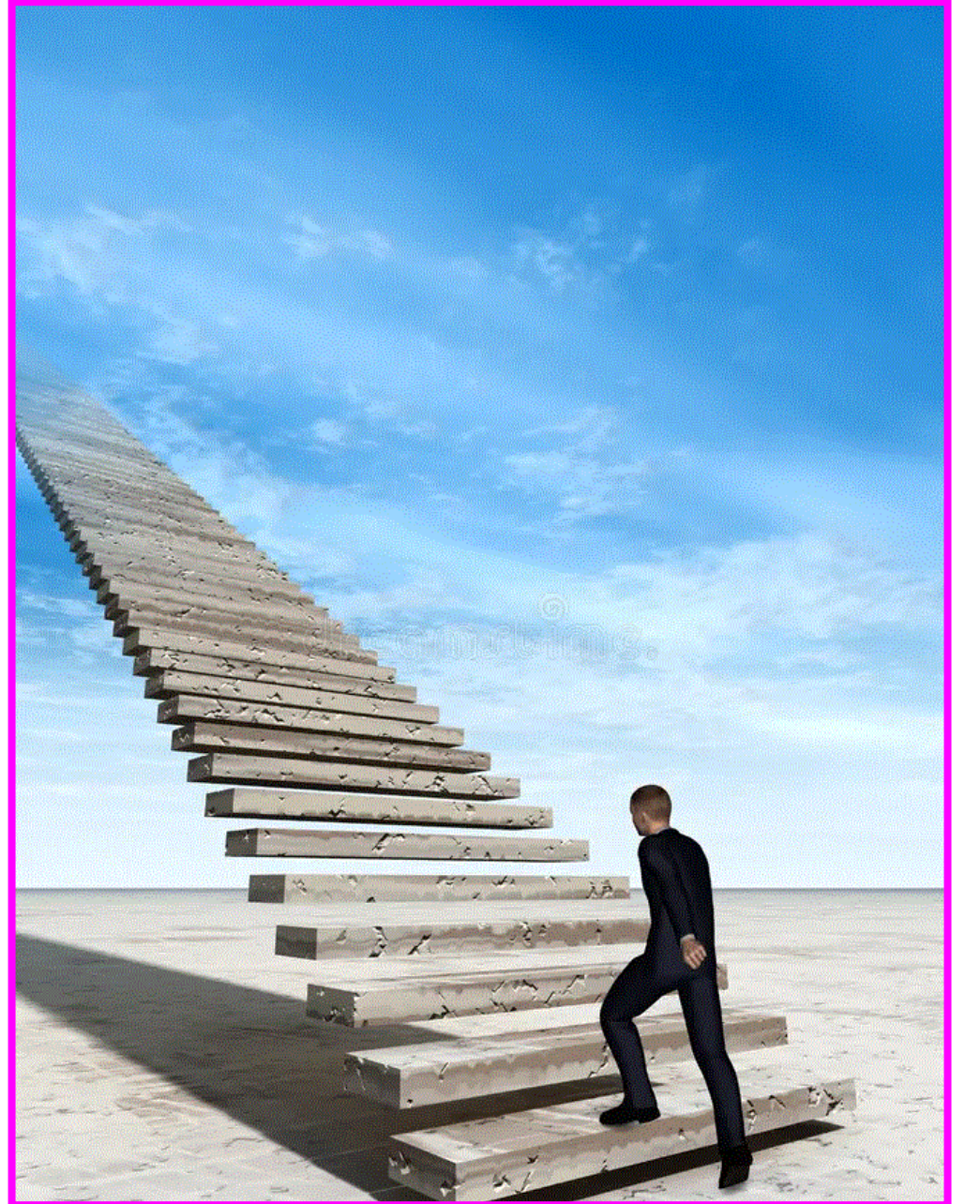
Başarı, fedakârlık, azim, gayret, dayanıklılık ve pes etmemeyi gerektirir. Allah, çalışan insanların yanındadır. Ancak unutulmaması gereken

en önemli gerçek şudur: “Başarı bedel ister.” Ve bu bedeli ödemeye hazır olanlar, hayallerini gerçekleştirenlerdir.

“Hayalleri olmayanın geleceği olmaz.”

Bu yüzden hayallerimizi belirleyip, hedeflerimiz doğrultusunda azimle çalışmalı, sabırla mücadele etmeli ve doğru yoldan ayrılmadan başarıya ulaşmalıyız.

Buse Sultan AYTAÇ

BAŞLAMADAN BİTEN YOLCULUK

Baharın ilk günleriydi... Doğa, hüznle başlayıp, uykuyla devam eden yolculuğundan uyanışa geçmişti. Ağaçlar adeta tomurcuklanmaya yemin etmişti. Birçok bitki bu uyanışın müsebbibi ve şahidiydi. Hepsi de inatla kafasını çıkarıyordu hayata. Hazırız diyorlardı, zorluklara, güzelliklere, sıkıntılara, olgunlaşmaya... Her şeye hazırız, diyorlardı... Bu yolculuk meşakkatliydi. Uyanıştan sonra geleceğe dair nelerle karşılaşacağını kimse bilemezdi. Onlar yaşamaya aday olmakla ve bu inatlılıklarıyla güçlerini ortaya koymuşlardı zaten. Bir ressam elinden çıkmış edasıyla renklerin cümbüşünü sergiliyordu yine hepsi...

Kendi halindeki küçük bahçede de bir kıpırdanma oluyordu. Kayısı ağacı bu yıl hiç olmadığı kadar çok zarif ve beyazın harika tonundaki yavrularını dallarından çıkarıyordu

hayata. Küçük kayısı çiçeği ne kadar da harikuladeydi ve onun da yolculuğu başlamıştı... Başarabilecek miydi, yoksa pes mi edecekti? Merhaba dedi ilk gün. Biraz da şaşkındı... Olgunlaşma safhasında nasıl bir görev verilmişti acaba? Güzel bir nimet olup şifâ mı olacaktı yoksa çabuk mu bitecekti bu seferi? Düşündü... Diğerleri de benim gibi ne kadar da güzel... Bana çok benziyorlar fakat benden farklılar, diye geçirdi içinden. Çünkü hepsinin yolculuğu faklıydı.

Doğuşundan birkaç gün geçmişti ve doğduğu dala daha da sıkı tutunmaya başlamıştı ki... O gün her zamankinden farklı bir şeyler oluyordu. Uyanıştaki doğanın güzelliğinin zıtlığı kaim oluyordu. Bu da kurulan düzenin bir parçası olmalı diyordu kendi kendine... Ama ürküyordu. Rüzgâr çok şiddetli değildi ancak küçük kayısı çiçeğini kopardı dalından, kopardı yolculuğundan. Kopardı nimet olma sevdasından... İşte savruluyordu. Rüzgârın önüne iradesi dışında katılmış savruluyordu. Ve rüzgâr onu bıraktı... Henüz solgun değildi... Çok olmamıştı kopalı, koparılalı...

Ne kadar zavallıyım! Güzelliğimi düşünürken aczimi akıl edemedim dedi. Amacım hoş bir meyve olmakken ve bunun için gönderilmişken dünyaya tam zıddı olabileceğini düşünemedim... Baktı etrafına bir temaşâger edasıyla... Yeşilin bin bir tonuyla dolu yine kendi gibi mini mini çayırların arasındaydı... Birazdan rüzgâr tekrar kattı önüne... Kopalı dalından biraz daha zaman geçmişti ki yavaş yavaş solgun yüzüne şahit oldu. Çok hoş ve güzel işlenmişti. Ama işte her canlı gibi ömrü de güzelliği de yok oluyordu.

Rüzgârla olan yolculuğu yeni çıkmak üzere olan yeşil bitkinin dibinde son buldu şimdilik... Baktı! Pek anlam veremedi... Ne güzelliği var ki dedi. Dokundu... Hafif sallandı ve o müthiş koku yayıldı etrafa... Bu ne güzel bir koku dedi... Yine kafasını öne eğdi. Dış güzelliğe bakarak yorum yaptı öze inince esas güzelliği keşfetti ve düşündü... İnsanlar da böyle. “Geçici güzelliklere yönelirken maneviyatı, içi, özü unutuyorlar! Farkına varınca birçok şey için geç oluyor... Sonra da pişmanlıklar ve hezeyanlar ekliyorlar bedbahtlıklarına.” dedi ve benim gibi diye ekledi. Tekrar döndü o yeşil bitkiye... Fesleğendi o. Ve yanında hiç-

bir ehemmiyetim kalmadı diye düşündü.

Ömrü kısalıyordu. Nasıl can verecekti? Hiç olmadığı kadar çok düşünüyordu. Yine rüzgâr geldi ve çağırdı başka bir yolculuğa. Bu sırada etrafını seyretti. Yeşilin bin bir tonu... Beyazlar... Merhaba diyordu zamana onlar da. Sonra onların başına geleceklerle uğraşamam dedi. Zaten rüzgâr da bir kaldırımın kenarına bıraktı onu. “Taş” dedi. İlk kez dokundu ona... Soğuktu, hoş değildi, yapaydı... Sevmeydi! Uyanışa katılanlardan farklı bir canlı geçti üzerinden. Karıncaydı... Üzerinden geçiyordu. Acıtmadan eziyordu onu... Sonra bir kedi geldi. Baktı küçük çiçeğe, kokladı. Ve işine yaramayacağını anlayınca geri çekildi. Büyüktü... Ömrünün sonuna ramak kala geri çekildi kedicik yanından. Düşündü yine küçük kayısı çiçeği, büyüklük mefhumunu. Neye göre büyüktü, kime göre büyük? Karınca onun yanında küçüktü, üzerinden geçiyordu, kedi ona göre büyüktü dokunmadı bile... Büyüklüğün neresinde bulunduğu etrafındakilerle teşekkül ediyordu demek ki... Bunların üzerinde yoğunlaşırken düşünceleri, pervasız bir ayak altında bitirdi yolculuğunu... Tıpkı yaşama adaylığı gibi son veriş de irade dışıydı. Üzdü onu bu şekilde can veriş... Yolculuğuna son veren farkında bile değildi. Pervasızcaydı adımlarını atışı. Böyle miydi yaşamak? Niye gönderildi mahlûk, nasıl yaşardı? Başına neler gelirdi... Ve gidişi... En önemlisi bunların farkında olur muydu?

Makbule ÖCAL
TDE Öğrt.

AYIN YAZARI

Sabahattin Ali (25 Şubat 1907 - 2 Nisan 1948), Türk şair ve yazarı olan Sabahattin Ali kitaplarında insan psikolojisi, toplumsal adaletsizlikler ve köy hayatından bahseder. En bilinen romanları : Kürk Mantolu Madonna, Kuyucaklı Yusuf ve İçimizdeki Şeytan'dır. Sabahattin Ali kendi görüşleri yüzünden sık sık soruşturmalara maruz kalmış ve bu görüşlerden dolayı hapishaneye bile düşmüştür. Hapishanede iken yazdığı "ALDIRMA GÖNÜL" şiiri halk tarafından çok beğenildiği için bestelenmiş ve günümüzde de hâlâ sevilip, dinlenmektedir. Sabahattin Ali, 1948 yılında Bulgaristan sınırlarında öldürülmüş ve öldürülme nedeni ise hâlâ bilinmemektedir.

Döndüm daldan düşen kuru yaprağa
Seher yeli dağıt beni kır beni
Götür tozlarımı burdan uzağa
Yarin çıplak ayağına sür beni

Aldım sazi çıktım gurbet görmeye
Dönüp yare geldim yüzüm sürmeye
Ne lüzum var şuna buna sormaya
Senden ayrı ne hal oldum gör beni

Ayin şavkı vurur sazım üstüne
Söz söyleyen yoktur sözüm üstüne
Gel ey hilal kaşım dizim üstüne
Ay bir yandan sen bir yandan sar beni

Yedi yıldır uğramadım yurduma
Dert ortağı aramadım derdime
Gelecekşen bir gün düşüp ardıma
Kula değil yüreğine sor beni
Sabahattin Ali

Cennet AVCI

9/C

HAYAL KURUYORUM, HAYAT BOZUYOR

Hayal kuruyorum;
Bir deniz düşünüyorum, sonsuz masmavi.
Dalgalarıyla beni kucaklayan bir sığınak.
Lakin hayat, hırçın bir fırtına gibi koparıyor.
O huzurlu denizi benden, kıyıma vurup,
Sahip olduğum tek gemiyi batırıyor.

Hayal kuruyorum;
Aşkı yaşıyorum, saf ve katkısız.
Kalbe dokunan, yalnız uyandırmayan
Lakin hayat, ölümcül bir zehir misali,
İçten ağır ağır çürüttü kalbimi.

Hayal kuruyorum;
Bir yol çiziyorum kendime.
Uçsuz bucaksız, aydınlık bir yol.
Lakin hayat taşları koyuyor önüme,
Birbirine dolanan, çıkmaz yollara çeviriyor.

Hayal kuruyorum, hayat bozuyor.
Batık gemimle, çürük kalbimle
Çıkmaz bir yolda tıkanısam da
Hayal kuracağım yine de.
Belki bir gün, hayallerim kazanır diye...
Belki bir gün, hayatta yorulur diye...
Hayal kuracağım yine de.
Belki bir gün, hayallerim kazanır diye...
Belki bir gün, hayatta yorulur diye...

Melike Nur Boylu
11/B

KARIN SESSİZLİĞİNDE

17 Ocak 2025,
Cumartesi

Gece boyunca yağan kar, diz boyunu aşmıştı. Misafir olarak kaldığı evden daha horozlar bile ötmeden yola koyuldu. Kar da bir tek köpek izi bile yoktu. Ana yola bağlanan yokuşu çıkması tam bir saatini aldı. Bu kadar zorlanacağını hiç düşünmemişti. Yokuş bitti ama gücü de onunla birlikte tükendi.

Yol, şimdi köyüne doğru kıvrım kıvrım bir şekilde ilerliyordu. Sabah evden çıkmadan hiçbir şey yememişti. “Ah, o yokuş yok mu!” diye içinden geçirdi. “İnsanı canından bezdiriyor.” Ömrü boyunca böyle bir kar yağışı görmemişti. Bazı yerlerde kar, bacağının yarısına kadar gelirken bazı yerlerde dizini aşıyordu. Her adımda durup nefesleniyor, gücünü toplamaya çalışıyordu. Hava öylesine soğuktu ki,

yüzünde kırbaç gibi şaklıyordu.

Oysa bu yol normalde yarım saatlikti. Bir noktada durdu. Karların üstüne oturdu. Kar, kuş tüyü gibiydi. Yolu yarılamıştı ama bulunduğu yer, dağlık arazinin en ıssız noktasıydı. Derin bir nefes aldı. Zorlukla da olsa ayağa kalktı. Artık ayakları ona itaat etmiyordu. Ama bu, hayatta karşılaştığı ilk zorluk değildi. İradesi, granit kadar sağlamdı.

Yirmi dakika daha yürüdükten sonra karların üzerine uzanıverdi. Bedenini yorgunluk sarhoşluğu kaplamıştı. Montu ve pantolonu sıırılsıklam olmuştu. Uzanmak öyle iyi gelmişti ki, sanki bir tahtta yatıyor gibiydi. Gözleri kapanmaya başladı. Tehlikenin farkındaydı.

Küçükken izlediği filmlerde, donan insanların uykusu geldiğini görmüştü. Bu durum, sandığından daha ciddi olabilirdi. Üstelik köyden bazı söylentiler duymuştu. Kurtlarla ilgiliydi. Evden çıkmadan önce komşusu ona tüfeğini almasını tavsiye etmişti. Ama o, “Ağırlık yapar.” diyerek dinlememişti. Şimdi düşünüyor, acaba hata mı etti diye... Tüfek, tüm teçhizatıyla birlikte en az altı kilo gelirdi.

Ayağa kalktı yeniden. “Maazallah,” dedi içinden, “Eğer sis çökerse hem yolumu kaybederim hem de kurtlarla karşılaşırım.” Üstelik telefonu da kapanmıştı. Geceki fırtınadan dolayı elektrikler kesilmiş, telefonunu şarj edememişti. Başına bir şey gelse, kimseye ulaşamazdı.

Korkunun verdiği güçle yeniden yola koyuldu. Yolun alt tarafı uçurumdu. Geceki fırtına, yolun kenarını dövdüğü için buralarda kar daha azdı. Sürekli kara sapanmak yılgınlık vermeye başlamıştı. Alt kenardan yürümeye başladı; biraz daha rahat ilerliyordu. Derken, gizlice buz tutmuş bir taşın üzerine bastı ve neredeyse yuvarlanıyordu. Vücudu bir anda irkildi, elektrik çarpmış gibi titredi. Tekrar yolun ortasına geçti. Bata çıka yürümeye devam etti.

Nihayet köyün evleri görüldü. Bu manzara, ona bir parça daha güç verdi. Müt-hiş bir susuzluk hissetti. Eğilip yerden kar aldı, sıktı ve ağzına attı. Ama ağzı soğuktan uyuşunca, karı geri tükürdü. Ayaklarında artık mecâl kalmamıştı. Bir an, botlarını çıkarıp yürümeyi bile düşündü. Ama Allah’ın sevdiği bir kulunun duası-

nı almış olmalıydı ki, bu fikirden hemen vazgeçti. Aksi takdirde yüz metre bile gitmeden donabilirdi.

Evine yaklaştıkça, içinde tarif edemediği bir mutluluk dalgası yükseldi. Evin etrafına dikkatlice bakıyor, gördüklerine inanmakta zorluk çekiyordu. “Gerçek mi, yoksa serap mı?” diye düşündü. Nihayet kapıya geldi, kilidi açtı ve içeri girdi. Hiç vakit kaybetmeden kana kana su içti. Ardından, kıtlıktan çıkmışçasına yemeklere saldırdı. Sobasını yaktı, yatağına uzandı.

Yolculuk tam iki saat sürmüştü. Uykuya dalmasıysa yalnızca iki dakika...

Davut KOÇ
Matematik Öğrt.

KÜÇÜK BEYOĞLUNUN GÖZLERİ

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, pireler berber, develer tellal iken... Ben anamın beşiğinde tıngır mıngır sallanırken, bizim küçük bey oğlu düşmüş hayalinin peşine.

Bir gece rüyasında, mavi gözlü, ay yüzlü bir bey kızını görmüş. Uyanınca gönlü yerinde durmamış. “Görmeden bu yürek sükûn bulmaz,” deyip düşmüş yollara. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Gün batımına yakın bir ağacın altına oturmuş. Yorgun düşüp gözleri ağırlaşırken karşısında bir ışıltı belirivermiş.

Gözlerini kısarak bakmış. Karşısında bir Anka Kuşu duruyormuş!

Uyku sersemi hâliyle gözlerine inanmamış. Tam o sırada Anka Kuşu, kanadından bir tüy koparıp küçük bey oğlunun eline vermiş. Ardından da göğe yükselip kayboluvermiş. Elinde, maviyle kırmızının iç içe geçtiği o güzelim tüy kalakalmış. Tüyü incelerken ardında bir ses işitmiş. Döndüğünde, karşısında karanlıklar içinden çıkmış bir cadı belirmiş. Cadı, beyoğluna bir büyü yapmış. Bu büyüyü bozmanın tek yolu, yüzünde güzelliğiyle dillere destan olan bir bey kızının gözyaşını, gözlerine sürmekmiş. Ama dikkat! Bunu yapmak için sadece üç günü varmış.

Daha yolun başında ayağı kaymış, kendini koca bir çukurda bulmuş. Orada öylece otururken elindeki tüyle oynamış ve dile gelmiş:

“Keşke beni birileri kurtarsa...”

İşte o an, Anka kuşu yeniden ortaya çıkmış. Beyoğlunu sırtına alıp göklerde süzülerek Kaf Dağı’nın ardındaki saraya taşımış. Bu saray gül bahçeleriyle çevriliymiş ama etrafı binlerce nöbetçiyle doluymuş.

Anka kuşu fısıldamış:

“Zamanı durdurmak istiyorsan sana verdiğim tüyü kullan.”

Beyoğlu, şaşkınlığını atınca tüye sarılmış ve zamanı durdurmuş. Sarayın kapısından içeri yavaşça süzülüp yürümüş. Karşısında duranı görünce kalbi durmuş gibi olmuş: Rüyasındaki beykızı tam karşındaymış!

Adım adım yaklaşırken, beykızının gözleriyle göz göze gelmiş. Kalbine bir sıcaklık yayılmış, sanki içi güneşle dolmuş.

Beyoğlu başından geçenleri anlatmış. Ama bey kızının ona söylediği şey, bambaşka bir meseleyi gün yüzüne çıkarmış:

“Ben bugüne dek hiç ağlamadım,” demiş utana sıkıla.

O an beyoğlunun aklına bir fikir gelmiş. Bahçedeki güllerden birinin dikenine, nazikçe bey kızının parmağını dokundurmuş. Beykızı bir an acı hissedip gözlerini kısmış, ardından da bir damla yaş süzülüver-

miş.

O bir damla gözyaşı, mendile silinmiş ve beyoğlunun gözlerine sürülmüş. İşte o an büyü bozulmuş, üzerindeki kara yazgı dağılmış. Beyoğlu içindeki duyguları saklayamamış:

“Eğer gönlün varsa, benimle evlenir misin beykızı?” diye sormuş.

Beykızı gözlerini yere indirmiş, sonra yavaşça başını kaldırıp gülümsemiş:

“Senin gözlerinde gönlümü buldum,” demiş.

Beyoğlu ve beykızı, Anka kuşunun yardımıyla saraya dönmüşler. Beyoğlu, olup biteni ana ve babasına anlatmış. Onlar da razı olmuş bu sevdalı gönüllerin vuslatına.

Kırk gün kırk gece düğün edilmiş. Davullar çalınmış, halaylar çekilmiş, köyler bayram yerine dönmüş. Ve sonunda gökten üç elma düşmüş:

Birincisi beyoğlu ile beykızının başına,

İkincisi bu masalı anlatanın başına, Üçüncüsü de bu masalı dinleyip gönlünde taşıyan senin başına!

Ayşegül ÇOBAN
10-A

ŞEMSIYENİN ALTINDAKİ SUÇLAR

En çok da yağmur yağdığında seviyorum bu şehri. Herkesin yüzü ıslak, başı öne eğik sanki herkes suçunu kabullenmiş gibi yağmurun altında insanlar yalnızca ıslanmıyor, her damla, içten içe vicdanları kanatan bir bıçak misali dokunuyor derinlere... Şemsiyelerini sıkıca tutan insanlar hayatın yükü altında ezilmişçesine adımlarını hızlandırıyor. Herkes kendi dünyasına çe-

kilmiş başlarını öne eğip yollarda savruluyor. Sokaklar kalabalık, lakin yalnızlık her köşede. Bu ıslak yalnızlıkta şemsiye korunmak için değil, gizlenmek içindir. Her birinin içinde pişmanlıklarla büyümüş küçükçük bir suçlu saklanıyor. Yağmur damlaları, bu içsel mahkemenin gözyaşları sanki. Böyle anlarda şehir insanlarla birlikte ağlıyor ve bu paylaşılan sessiz hüznü seviyorum.

Melike Nur Boylu

11/B

KAYBOLUŞUN BAHANESİ

Bahanelerin arkasına sığınıyorum ve belki de tüm bunlar sadece bir kaçış kendimden. Sorumluluklarımdan, yüzleşmem gereken gerçeklerden kaçıyorum. Çünkü gerçekten yüzleşirsem, ya aradığım şeyin aslında hiç var olmadığını fark edersem işte o zaman gerçekten şaşırıyorum. Bu yüzden yolumu bulmaktansa, kaybolmayı yeğlerim. Çünkü kaybolmuş olmak henüz varamamış olmanın bahanesi gibi geliyor kendime. Hep bir zaman tanıyorum sanki o zaman geldiğinde her şey kendiliğinden çözülecekmiş gibi. Oysa içten içe biliyorum: ne zamanın ne de kaçışların beni kurtaracağı var...

Melike Nur Boylu
11/B

İKİ İYİLİKSİZ BİR DÜNYA

Sabahın ayazında, şafak sökmeden insanlar yeni yeni yataklarından kalkıyordu. Günlerden bir yaz sabahıydı ve tüm köy erkenden uyanmıştı. Herkes tarlaya, bahçeye gitmek için hazırlanırken Ayşa Bacı, kasabaya giden arabaya yetişebilmek için kalkıyordu.

Ayşa Bacı, köyün tek bakkalını idare eden bir kadındı. Kocası, bundan iki yıl önce şehit düşmüştü. Hal böyle olunca da hısım akrabadan aldığı borç parayla köyde derme çatma bir bakkal açmış; kazandığı üç beş kuruşla, ismini gözlerinden alan kızı Ela'yla geçimini sağlamaya çalışıyordu.

Sabahları erkenden kalkar, beş kilometre ötedeki kasabadan bakkalın ihtiyaçlarını alırdı. O sabah da erkenden kalkıp gündeliklerini giydi, kızını yanına alarak yolculuğa başladı. Arabanın tekerlekleri, yeri göğü inletecek bir gıcırtyla dönerken, kızının bülbul misali şakıyan sesi duyuldu:

“Anne, ben acıktım.”

Bu sabah evden alelacele çıktıkları için kızına bir şey almaya fırsatı olmamıştı. Arabanın şoförüne dönerek sordu:

“Bizim ufaklık acıkmış da... Yiyecek bir şeyiniz var mı?”

Ayşa Bacı'nın sesiyle arkaya dönen ağa, "Çulpazın altındaki kovada şeftali var. Yavrucağa ver de yesin." dedi. Çulpazın altından iki tane şeftali alan Ayşa Bacı, bunları kızına verdi.

Aradan geçen yarım saatin sonunda kasabaya vardılar. Ayşa Bacı, kızını arabadan indirerek yanına aldı. Bakkal için gerekli eşyaları alıp köye döneceklerdi. İki saatin sonunda tekrar köye ulaşabildiler. Kasabadan aldığı eşyaları bakkala bıraktıktan sonra, bakkalın iki ev ötesindeki evine geçti. Tam bahçe kapısını kapatırken kulağına tanıdık sesler geldi.

Bu seslerin sahipleri, yan ve karşı evlerde oturan Şengül ve Fadimana'ydı. Birden, kulaklarını Şengül'ün cırtlak sesi doldurdu:

"Bu Ayşa Bacı ne kadar garip! Derme çatma bir bakkalla çocuk mu büyür? Görücü gelen mualimle evlenecekti. Yediği önünde, yemediği arkasında yaşayacaktı!" Bunun üzerine Fadimana da ekledi:

"Ah Şengül, ah Şengül... Bu Ayşa Bacı'dan hiçbir şey olmaz. Asıl hatayı, askerle evlenerek yaptı zaten."

Konuşmaları daha fazla kaldırmayan Ayşa Bacı, kapıya çıkarak:

"Ben asıl hatayı sizi komşu sayarak yaptım! Benim askerle mi, mualimle mi evleneceğim lafını etmek size mi düştü? Tüm köyün dedikodusu bitti, beni mi buldunuz?" dedi. Ardından kapıyı kapatıp koşa koşa eve gitti. Evde, somyanın üzerine oturup hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Hayat herkese eşit davranmıyordu. Eşit davranmadıklarından biri de Ayşa Bacı'ydı. Evlendikten sonra babası ölünce, kardeşleriyle mal kavgasına düşüp onlarla küsmüştü. Kızı doğduktan iki yıl sonra ise hayat arkadaşını kaybetmişti. Artık kendi ayakları üzerinde durmak zorundaydı.

Ayşa Bacı'nın yaşadıkları, köylünün ağzında sakız olmasına rağmen, o hiçbirine aldırmış etmedi. Bu hayatta, ne olursa olsun, kendi ayakları üzerinde durmak zorundaydı.

Çünkü buna mecbur bırakılmıştı.

Ayşegül ÇOBAN

10/A

YUNUS EMRE HAYATI

Ah, nice bir uyursun, uyanmaz mısın?
Göçtü kervan, kaldık dağlar başında.
Çağrısır tellallar, inanmaz mısın?
Göçtü kervan, kaldık dağlar başında.
Yunus, sen bu dünyaya niye geldin?
Gece gündüz Hakkı zikretsin dilin.
Enbiyaya uğramaz ise yolun,
Göçtü kervan, kaldık dağlar başında.

Haçlı Seferlerinin ve Moğol istilasının sonucunda sosyal hayatın keşmekeşe dönüştüğü 13. yüzyıl Anadolu'sunda, hayatın barış ve huzura kavuşması için tekkeler çok büyük bir rol oynamıştır. Herkesin birbirinin canına kastettiği bir dünyada, bu kötü gidişi durdurmak için fikri aydın, kalbi insan sevgisiyle dolu, sözleri dinleyenleri etkisi altına alacak insanlara ihtiyaç vardı. Bunlardan biri, belki de en önemlisi, Taptuk Emre'nin müridi Yunus Emre'dir.

Yunus, Arapça ve Farsça karşısında yaşayan Türkçeyi halkın öz diline eserlerinde kullanmış ve Anadolu'da Türk edebi dilinin yerleşmesine öncülük etmiştir. Bugün Eskişehir sınırları içinde kalan Porsuk ve Sakarya nehirlerinin birleştiği bölgede bulunan Sarıköy'de yaşadığı için oralı olduğu sanılan Yunus'un doğum tarihi belli değildir.

Yunus, yaşadığı köyde meydana gelen kıtlık sonucu Hacı Bektaş'a gidip yardım ister. Şeyhin kendisine "Buğday mı yoksa erenlerin himmetini mi istiyorsun?" diye sorması üzerine Yunus, yokluğun etkisiyle buğday almak istediğini söyler. Hacı Bektaş ifadesini değiştirerek tekrar himmet vermek ister fakat Yunus kararından dönmez.

Hakka aşık olan kişi, akar gözlerinin yaşı,
Pür nur olur içi dışı, söyler Allah deyu deyu.
Miskin Yunus var yarına, koma bugünü yarına,
Yarın Hak'ın divanına varam, Allah deyu deyu.

Azerbaycan, Suriye, Konya'ya gittiği şiirlerinde kayıtlıdır. Anadolu halkı bu gönül aşığı dervişten bahsederken "Yunus" der. Çünkü Yunus, halkın diliyle halka seslenmiş ve onların gönül dünyasına girip orada yurt edinmiştir. Şiirlerinde anlatımı yalındır, ancak yoğun bir mana denizinden beslenmiştir. Anadolu insanı onu kendi ailesinden biri gibi görmüştür. Bu coğrafya onun ilahileriyle ağlayıp teselliye bulmuştur. O yüzden Yunus, hocası Taptuk Emre'nin de dediği gibi "bizim Yunus'tur." Şiirlerinde, iyi bir tahsil gördüğü Arapça ve Farsça bildiği açık bir şekilde anlaşılır. Hem aruzu hem de hece ölçüsünü kullanmıştır. Ruh, akıl, kibir, kanaat,

Yükünü alıp dönerken yolun yarısında pişman olur. Geri dönüp himmet istediğini dile getirirse de Hacı Bektaş, artık onun kibrinin Taptuk Emre'ye verildiğini ve gidip onu bulması gerektiğini söyler. Bunun üzerine Yunus, Taptuk Emre'ye gider ve dervişi olur. Onun kapısında 40 yıl hizmet eder.

öfke, sabır, haset, sevgi, cömertlik, kardeşlik, insan sevgisi, gönül, dervişlik, Tanrı sevgisi, peygamber sevgisi gibi temalar şiirlerinde yer alır. Ayet ve hadisler onun mısralarının temelini oluşturur. Türk-İslam tasavvufunun fikir yönünün temsilcisi Hoca Ahmet Yesevi, sanat ve edebi yönünün temsilcisi ise Yunus'tur.

Oğuz Türkçesini ustalıkla kullanan bu yüce gönüllü derviş, 1321 yılında vefat etmiştir. Mezarının nerede olduğu bilinmemektedir. Anadolu'nun birçok yerinde ona ait olduğu söylenen mezarlar vardır.

Acep şu yerde varm'ola,
Söyle garip bencileyin,
Bağrı başlı, gözü yaşlı,
Söyle garip bencileyin.
Bir garip ölmüş diyeler,
Üç günden sonra duyalar,
Soğuk suyla yuyalar,
Söyle garip bencileyin.

KALBİNİN SESİ VE VAR OLAN GÜCÜN

Sabahın sonunda, durakta beklerken 3-4 yaşlarındaki çocuğu şalvarına yapışarak, “Anne, üşüdüm.” dedi. Çocuğun bedeni, annenin yüreği üşürken, işçileri toplamaya gelen aracın korna sesiyle kendine geldi. Alelacele arabaya binerken, evladına sıkı sıkı sarılarak yolculuk başladı.

Yolculuk boyunca ikilemde kalıyordu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. İçindeki fırtınalar dinmiyor, kafasındaki sesler hiç susmuyordu. Ne düşünmesine ne de rahatlamasına izin veriyorlardı. Yolculuk ne ara bu kadar hızlı geçmişti? Şu anda kasabanın çıkışındaydılar. Hâlâ vazgeçebilirdi. Oldu ki vazgeçti, sonrasında bunun üstesinden nasıl gelecekti? Kendini o kadar yalnız ve çaresiz hissediyordu ki... Onca şey yaşamayı yetmiyormuş gibi, bir de kasabada adı çıkmıştı. Herkesin ağzında aynı sözler:

“Nerede bunun kocası? Dul anne mi olurmuş? Gayrimeşruymuş çocuğu...”

Dayanamıyordu artık. Hem maddi hem de manevi çok zorluk çekiyordu.

Dolduğu yerden, yine kızının sesiyle uyanırdı:

“Anne, acıktım.” diyordu, annesinin göğsüne huzurla yaslanan minik.

Annesi, kızının saçlarını okşadı.

“Gideceğimiz yerde yersin kızım.” dedi. Elini kızının saçlarından çekemedi. Yol boyunca, kızının saçlarını okşayarak düşünmeye devam etti.

Kasaba arabasının şoförü, yetiştirme yurdunun önünde durdu. Camdan önce baktı; küçücük bir bahçesi vardı, ağaçlar solmuştu. Rüzgârın çıkardığı ses, kulağına korkutucu geliyordu.

“Anne, geldik mi?” dedi minik kız. Arabadan indiler.

Yetiştirme yurdunun kapısına geldiklerinde durdular. Girişi yıkayan kadına takıldı gözleri. Kadın geri geri giderken, ayağı deterjanlı su dolu kovaya takıldı.

Kovanın düşmesiyle çıkan ses, kulağını tırmaladı. Kızının elini sıkı sıkı tuttu ve yurdun kapısından içeri girdiler.

Merdivenlerden yukarı çıkarak müdürün odasını aradı. Koridorun sonunda odayı gördü. Ayakları geri geri gitmek istese de ilerledi. Kapının önünde kendine biraz zaman tanıdı. Kendini hazır hissedince, kapıyı iki kez tıklatarak bekledi. Kapıdan boğuk bir “Gel.” sesi duydu. Kızının elini daha da sıkı tutarak içeri girdiler.

Yetiştirme yurdunun müdürü olan kadın, annesinin elini sıkı sıkı tutan kızı görünce olacakları anlamıştı. Anne, kızının elini tutarak sandalyeye oturdu. Kırklı yaşlarının başındaki, şişman kadın baştan aşağı süzdü onları. Konuştuktan sonra, gerekli evrakları önlerine itekledi.

Kadın, eline aldığı mavi pilot kalemle kağıtlara baktı. Eli gitmiyordu imzalamaya ama buraya gelme amacı buydu. İmzalayacaktı. Kağıtlarla son kez bakiştikten sonra, imza atması gereken yerleri imzaladı.

Minik kız, her şeyden habersiz, annesinin elinden tutup yemek yemek için bekliyordu. Öyle masum bakıyordu ki boncuk gözleriyle... Annesi, kızının gözlerine uzun uzun bakamadı. Bakarsa dayanamazdı, biliyordu. Ama içi de el vermiyordu. Son kez baktı kızına, dizlerinin üstüne çöktü. Önce kızının saçlarını, sonra da yumuşacık yanaklarını okşadı. Yanaklarından defalarca öptü ve sıkı sıkı sarıldı. Bırakamıyordu.

Kadının sesiyle kızından ayrıldı:

“Hadi artık.”

Başını kadına çevirdi, sonra bir daha kızına bakmadan merdivenlerden indi. Gözleri dolu dolu, yetiştirme yurdundan çıktı. Bahçede kalakaldı. Bir adım dahi atmıyordu, atamıyordu. Yürümekte güçlük çekerek birkaç adım ancak atabilmişti ki, arkadan duyduğu sesle adımları yere mih gibi

çakıldı.

“Anne!” diyor-
du ağlayarak ko-
şan minik kız. Küçük ayaklarıyla annesine doğru koştu. Ayaklarına yapıştı.

“Anne, gidelim buradan!” dedi, sonra annesinin yüzüne baktı.

“Korkuyorum anne.”

Göz pınarlarında akmak için an kollayan yaşlar artık bırakmıştı kendini. Yanlış yapıyordu. Bunu yapmamalıydı. Kızının boyuna yetişmek için eğildi ve sıkı sıkı sarıldı. İki de hıçkıra hıçkıra ağlıyordu artık.

“Tamam anneciğim, evimize gideceğiz ve her şeye yeniden başlayacağız.” dedi, kızına şefkatle.

Minik kız hâlâ ağlıyor, sakinleşmeye çalışıyordu.

“Bir daha asla bırakmayacağım seni, söz veriyorum anneciğim.”

Minik kız, annesinin sesiyle huzur doldu. Biliyordu, annesi yanındaysa güvendedi. Kadın, kızını kucağına aldı. Başını okşayarak müdüre hanımın yanına geri çıktılar. Müdüre hanım, içeri giren kadın ve kızına baktı. Kadın, kızıyla birlikte evine gidip kendilerine yepyeni bir sayfa açmak istiyordu. Müdüre hanımla uzun uzun konuştular. İşlemleri bir şekilde iptal ettiler.

Kadın, kızını kucağına aldı. Evlerine gidene kadar, yol boyunca kızından defalarca kez özür diledi. Kararını vermişti. Bugüne kadar ne yaşamış olursa olsun, bundan sonra asla boyun eğmeyecekti. Bugüne kadar kızı için yaşamıştı, bundan sonra da onun için savaşıacaktı. Kızıyla kendine yepyeni bir sayfa açacak ve her şeye sıfırdan başlayacaktı.

Zeynep YILMAZ

9/C

KOVANIN DİBİNDEKİ UMUT

Yolculuk, tarlanın göğsünü yırtarak ilerleyen tozlu bir minibüsle başladı. Çakıllı yollarda sallana sallana, homurdanarak... Anne, çocuğunu kucağında tutuyor, minik ellerini avucunda ısıtıyordu.

Aracın içinde kimse konuşmuyordu. Ayaz, kalplerdeki sıcaklığı da soğutmuştu.

Şeftali bahçesine vardıklarında, giriş çamurluydu. Çarıklardan “çıp çıp” sesleri yükseliyordu.

Mendebur köy ağası bağırdı:

– Hayde garılar, kovalara davranın! Megafonu yoktu ama sesi megafon gibiydi.

İşçiler kovalara sarıldılar. Usulca, toprağın nemi ayaklara işlerken gökyüzü hâlâ soluktu.

Sessizliği yalnızca kovaya düşen şeftalilerin tok sesi bölüyordu.

Tarlada, kova kova şeftali toplanırken yüzlerde terle karışık toprak izleri belirliyordu. Kadınlar, hayatlarını kazan-

mak için çalışıyordu.

Şalvarı çamura bulanmış, elleri nasır tutmuş bir kadın, kendi kendine söylüyor:

– Aman... Yoksulluk başka bir şey, anam! Yetmiyor, yetmiyor...

Ayşen Bacı yaklaştı, çuvalını sürükleyerek:

– Bilmem gari... Günde yirmi kova yaparsan eline üç beş geçer, dedi.

Yevmiye azdı ama yorgunluk çoktu.

Bu köyde herkes eksik yaşıyordu.

Kimi umudunu toprağa gömmüş, kimi sabrını bir ağacın dalına bağlamıştı.

Ama yine de her sabah, yeniden başlanıyordu.

Çünkü bazı yolculuklar, geri dönmek için değil, dayanmak için yapılır.

Melike Nur BOYLU

11/B

HİÇLİĞE AÇILAN RUHUM

Geç kalınmış hayatlar,
Geç kalınmış mutluluklar,
Veyahut geç kalınmış insanlar sarmış ruhumu.

Uzun uzadıya sonu olmayan yollar var imiş.
O yolların kötülüğü uykumu bozmuş.
Yazın donarak hayata göğüs germiş,
Kışın yanarak ölmüş müyüm?

Meryem Yücel
11/B

ZAMANIN KIYMETİ

Hayat, biz fark etmesek de akıp giden bir nehir gibi ilerler. Her yeni gün, bize sunulan taptaze bir fırsattır. Ancak çoğu zaman bu fırsatların farkına varmayız; zamanı hoyratça harcar, sonra da geçip gidenin arkasından pişmanlıkla bakarız. Oysa zaman, insanın sahip olduğu en değerli hazinedir. Para kaybedilir, eşya yenilenir, insanlar gider ama geçen zamanı geri getirmek imkânsızdır.

Zamanı boşa harcamak, aslında hayatı boşa harcamaktır. Bir günümüzü anlamlı olan hiçbir şey yapmadan geçirmek, o günü hiç yaşamamış olmak gibidir. Elbette her anı çalışarak, didinerek geçirmek mümkün değildir. Ama her anı dolu dolu yaşamak mümkündür. Bazen bir kitap sayfası çevirmek, bazen bir dostla yapılan samimi sohbetler, bazen de sadece kendi iç sesimizi dinlemek bile zamanı anlamlı kılar.

Zamanı güzel değerlendirmek yalnızca çok şey yapmakla değil; doğru şeyleri doğru

zamanda yapabilmekle ilgilidir. Planlı olmak, hedef koymak, ertelememek... Bunlar, zamanı yönetmenin yollarıdır. Ve zamanını yönetebilen bir insan, aslında hayatını da yönetebilir.

Kıymetini bildiğimiz her saniye, bizi hayal ettiğimiz yaşama bir adım daha yaklaştırır. Çünkü zaman, bize verilmiş en adil imkânıdır. Herkesin günde yirmi dört saati var. Önemli olan, bu zamanı nasıl kullandığımızdır.

Sonuç olarak, zamanı boşa harcamak demek, hayatı ertelememek demektir. Yaşamak için “yarın”ı bekleme-
mek, her günü en iyi hâliyle yaşamak demektir. Çünkü unutmamalıyız: Zaman geçer, biz geçeriz ama güzel değerlendirilen anılar kalır.

Unutmamalıyız ki zaman, insanın en sessiz öğretmenidir. Sessizce geçer ama ardında izler bırakır. Yaptıklarımızla ya da yapmadıklarımızla şekillenen bu izler, bir gün karşımıza tecrübeler, pişmanlıklar veya başarılar olarak çıkar. Bu yüzden zamanın değerini gençken bilmek, insanın kendine verebileceği en büyük hediyedir. Gençlik enerjisini, heveslerini ve hayallerini doğru yönlendiren bir insan, geleceğini de sağlam temellere oturtur.

Zamanın kıymetini bilen insanlar; boş konuşmalardan, gereksiz endişelerden

ve onları geriye çeken alışkanlıklardan uzak durur.

Onlar, her günü bir fırsat olarak görür. Sabahı umutla karşılar, akşamı huzurla uğurlar. Çünkü bilirler ki her yeni gün, geçmişin telafisi ve geleceğin habercisidir. Elbette zaman zaman yorulmak, pes etmek, hatta bazı şeyleri ertelemek insanîdir. Ancak asıl mesele, her düşüşten sonra yeniden ayağa kalkabilmektir. Zaman bir yarış değil; bir yolculuktur. Bu yolculukta önemli olan, hız değil; yön ve anlamdır. Zamanı doğru değerlendiren, sadece hedeflerine ulaşmakla kalmaz; aynı zamanda yaşadığını hisseder...

Şerife Nur Koç
10/A

“19 Mayıs Atatürk’ü Anma Gençlik ve Spor Bayramı”

Okulumuz “19 Mayıs Atatürk’ü Anma Gençlik ve Spor Bayramı” münasebetiyle o gün 12. sınıflar ile birlikte **Belemedik Tabiat Parkı**’na gezi düzenledi. Öğrencilerimiz doğayla iç içe bir gün geçirdiler. Ormanda yürüyüş yapıp sınav stresinden uzaklaştılar. Gezide emeği olan tüm öğretmenlerimize teşekkür eder 12. sınıf öğrencilerimize ise sınavlarında başarılar dileriz.

Fatih Anadolu Lisesi GEZİYOR

SPORTİF FAALİYETLER

19 Mayıs Atatürk'ü Anma Gençlik ve Spor Bayramı münasebetiyle, okulumuzda sportif faaliyetlerde başarı gösteren öğrencilerimize başarı belgeleri **Okul Müdürümüz Mustafa MUSALLİ, Müdür Yardımcılarımız Ahmet Ali GÖK ve Sibel ŞİRİN** tarafından takdim edildi. Sonrasında çeşitli spor müsabakaları ile kutlamalar devam etti. Sportif faaliyetlerdeki başarılarımızdan ve bu güzel programın hazırlanmasında gösterdikleri özveriden dolayı **Beden Eğitimi öğretmenlerimiz Ufuk ŞİMŞEK ve Zafer ÖZDEMİR'e** teşekkür ediyoruz.

YARIŞMALARDA VE MÜSABAKALARDA **“BİRLİK VE BERABERLİĞİMİZ”** KAZANDI...
TÜM ÖĞRENCİLERİMİZİ TEBRİK EDERİZ.

SANATSAL FAALİYETLER

Okulumuzda **Resim Atölyesi** sanatsal faaliyetlerini sürdürmekte. **Resim öğretmenimiz Ayşe ALİŞLER**, öğrencilere sanatın sevdirelmesi ve devamlılığı için çalışmalara özveriyle devam etmektedir. Yetenekli öğrencilerin keşfi ve onlara rehberlik yapılarak sanatın sürekliliği sağlanmaktadır..

GENÇ DAKTİLO

FATİH
ANADOLU LİSESİ